

s.üstüngel

s.üstüngel

# yeni aşama

75. Doğum yıldönümünde,  
kavgada bayrağı  
dipdiri,  
en önde  
ve en yükekte  
tutan Savaş Üstüngel  
Yoldaş'a armağan!

**s.üstünel**

---

**yeni  
aşama**

75. Doğum yıldönümünde,  
kavgada bayrağı  
dipdiri,  
en önde  
ve en yüksekte  
tutan Savaş Üstünel  
Yoldaş'a armağan!

İŞÇİNİN SESİ  
Aralık 1977

## ÖNSÖZ

Savaş Üstüngel yoldaş, Türkiye komünist ve devrim hareketinin önderlerindedir. O, bugün de Türkiye Komünist Partisi'nin kumanda köprüsünde, yönetiminde, en başındadır.

Üstüngel yaşlı kuşaktan. Parti'ye 1922'de, Halliç'te işçilik yaparken girmiş. O günden bu güne Leninci savaş yolundan, çizgisinden bir millim ayrılmamış. Savaşın ateşleri onu yıpratamamış. Tam tersine hınçlandırmış, gençleştirmiş. Yenilikçilikte, atılcılıkta örnek kılmış. Yılların deneyimi, yüreğinin derinliklerindeki o gençlik ateşiyle, sarsılmaz savaş azmiyle birleşmiş, bir bütün olmuş Üstüngel yoldaşta. Komintern'de çalışmış. Burjuvazinin terörünü, prangalarını hiçe saymış, zindanlardan kaçmış. İşkencelerin binbir türlüünden hep başı dimdik çıkmış. Silâhlisından silâhsızına savaşın her bir çeşidini vermiş. Veriyor...

\*\*\*

'Adamın üsûbundan, dilinden bize ne, ben asıl fikre bakarım' deyip sıyrılmamak gerek işin içinden. Çünkü üslûbu, insanın kişiliğini, yapısını, mayasını yansıtır. İşte Üstüngel yoldaşın üslûbu, dili de onun kavgacı, direngen kişiliğinin, devrimci, Leninci fikirlerinin bir yansımasıdır. Onun üslûbunun, dilinin çarpıcılığı, fikirlerinin gücü, ömrünün 55 yılı boyunca saflarında savaştığı, bugün önderliğini yaptığı Türkiye Komünist Partisi'nden, Türkiye işçi sınıfının bu tek öncü, devrimci partisinin gücünden, utkusal savaşından kaynaklanır.

"Yeni Aşama" adlı bu yazısında Savaş Üstünel yoldaş, Türkiye'de yeni durumda sınıfların yerahımını, savaşın yönünü, komünistlerin, devrimcilerin görevlerini açık seçik, duru fakat ateşli, kesin ve devrimci üslubuyla, diliyle işliyor.

"Yeni Aşama"da işlenen fikirlerden şu üçüne özellikle dikkat çekmek istiyoruz: TKP'nin gelişmesi; Türkiye'de devrimci durum ve Türkiye işçi sınıfının savaşımının aldığı ileri boyut.

Üstünel yoldaş, "emekle sermaye", "halkımızla emperyalizm, özellikle Amerikan emperyalizmi arasındaki uzlaşmaz karşıtların" ve "burjuvazinin kendi içinde, onun değişik kolları arasındaki çatışmaların, çelişkilerin" giderek sertleştiğini belirtiyor. Bunların son derece ileri boyutlara vardığını, böylece Türkiye'nin "NATO içinde giderek aşınan, birbirini yiyen, zayıflatan halkalardan biri", emperyalist zincirin zayıf halkalarından biri olduğunu vurguluyor. Ülkemizde devrimci durumu vurguluyor. "Bu burjuvazi, erkini, egemenliğini artık, çoktandır, eski yöntemlerle, göstermelik parlamento yöntemleriyle... yürütemez olmuştur" derken, "Tek sözle bugünkü anti-demokratik, halk düşmanı düzen köklerine kadar sarsılıyor" derken görene görmeyene, duyana duymayana bu gerçeği gösteriyor. "Yel eken, fırtına biçer, Fırtına geliyor" diyor.

Savaş Üstünel yoldaş, emekçi halkımıza, fırtınadan utkuyla çıkmanın tek güvencesini de gösteriyor, İşçi sınıfı. "Türkiye işçi sınıfı ne bundan 20 yıl önceki, diyebiliriz, ne de bundan 5 yıl önceki işçi sınıfıdır. (...) Giderek örgütlü, bilinçli savaşım yürütüyor". 1 Mayıslara, DGM'ye karşı genel greve dikkat çekiyor. Üstünel yoldaş Profilo'ya dikkat çekiyor. İşçi sınıfının, TKP'nin devrimci savaş yolunu gösteriyor.

Bu savaşta işçi sınıfımızın tek güvencesi ise hiç kuşkusuz onun öncü politik örgütü, savaşkan genel kurmayı Türkiye Komünist Partisi'dir. "TKP'nin etkinliği, saygınlığı böylesi bir savaş süreci içinde artıyor. TKP'nin sloganları, belgileri yığınlara yayılıyor". Üstünel yoldaş, TKP'nin, işçi sınıfını ve emekçi halkımızı bu savaştan utkuyla çıkarabilmesi, onları sosyalizme götürebilmesi için önde duran bazı acil görevleri sıralıyor: "Komünist Partisi'nin önüne yeni yeni sorunlar, görevler çıkıyor... Fabrikalarda, işyerlerinde, semtlerde, mahallelerde, yığınların olduğu her yerde parti örgütleri komiteleri, alt örgütler kurmak, kurulmuş olanları geliştirmek, onların çalışmalarına yön vermek, baştan aşağı parti örgütlerinin, komitelerinin görevidir. Temel örgütler, temel örgütler! Parti üyeleri, bu temel örgütler kanalıyla, tabanla, işçi sınıfının halk

yığınlarının tabanıyla bağlanırsa çalışmaları başarılı olur, verimli olur”

Üstünel yoldaş, bizleri TKP düşmanlarına, anti-komünistlere karşı uyarırken bunların en sinsisine dikkati çekiyor: “TKP’ye saldırıda MIT ajanı sapıklarla, Maoculara, likidatörlerle işbirliği, ağız birliği eden daha bir kol vardır. Bunlar, legal, açık ve kendilerine ‘sosyalist’ diyen cep partilerine yuvalanmışlardır. Bunların taktikleri daha sinsidir. Bunlar ikiyüzlüdür”

Üstünel yoldaş, fırtınanın gelmekte olduğu yeni aşamada önde duran görevleri, ödevleri böyle gösteriyor. Leninci ilkelerden çıkarak utkunun yolunu böylece aydınlatıyor.

\*\*\*

Savaş Üstünel yoldaşın bu fikirleri, TKP’nin bu savaş yolu, Türkiyeli komünistlerin, devrimcilerin, işçi sınıfımızın, emekçi halkımızın elinde sönmez bir meşaledir. Bugün TKP’nin etkinliğinin, saygınlığının artması, 1973 Mayıs atılımıyla gerçekleştirilen yeniden doğuş, Üstünel yoldaşın savaşıyla, Leninci önderliğiyle doğrudan bağlıdır.

Savaş Üstünel Yoldaş!

Senin Leninci önderliğinde savaşta üstün geleceğiz!

İŞÇİNİN SESİ

# Yeni Aşama

S. Üstünel

## I

Türkiye'de kapitalizmin her tür: Politik, ekonomik, sosyal, kültürel, moral, tinsel, yönetsel, askersel, her alanda çelişkileri, uzlaşmaz karşıtları biteviye sertleşiyor. Bu bunalım, Türkiye emperyalist bloklara, ekonomik, askersel örgütlere: NATO gibi, "Ortak Pazar" gibi kurumlara, politik alanda dışa, özellikle Vaşington'a bağlı olduğundan, bütün kapitalist ülkeleri sarsan genel bunalım fırtınası — siklonuyla çok daha yıkıcı ölçüler almıştır.

Emperyalist ülkeler Türkiye'de "yeni" sömürgecilik yöntemlerini enine boyuna uyguluyorlar. İşbirlikçi burjuvazi, gerici egemen çevreler, bunların hükümetleri bu olanağı Türkiye halkının ulusal can düşmanı emperyalistlere sağladı. Burjuvazi Truman "doktrini"ne sarılmakla, Marşal "planına" avuç açmakla, Vaşington'la sayısız kölelik anlaşmaları bağlamakla, yabancı sermayelere, çok uluslu emperyalist tekellere memleketin kapılarını açmakla Anayurdun ulusal bağımsızlığını baltaladı. NATO yüzünden, memleket ekonomisinin askersel gereksinmelere göre (hele son 30 yıl içinde) ayarlanması yüzünden bunalım süregelenleşti. Biteviye yüксеle yüксеle 200 milyara dayanan devlet bütçelerinde orduya, NATO'ya arslan payı ayrılıyor. Bugünkü Türkiye devleti uçan kuşa borçlu. İç ve dış borçlar, tam olmayan verilere göre, 246 milyar liradır.

Böylesi bir gelişme sonucu, Türkiye 1958 yılından bu yana, üç kez müflis ilan edildi. Ve bundan 18 yıl önce alacaklı kapitalist devletler, alacaklarını ve Türkiye'deki konumlarını sağlama bağlamak ereğiyle, Konsorsiyum Kurumu'nu kurdular. Bu kurum, bir bakıma, eski "Düyun-i Umumiye"nin, yeni koşullar içinde diriltilmiş bir biçimidir. Bu örgüt Türkiye'nin girdisini, çıktısını, parasal durumunu, devlet bütçelerinin bağlanması işini kontrol ediyor. Bundan başka, milyarlar tutan "karşılık para fonu"nu istediği gibi kullanan, Amerikan hükümetinin Türkiye üzerinde bir baskı aracı, bir emme — basma tulumbası olan "AİD" örgütü vardır. Bu örgüt, Türkiye'de Amerikan firmalarını her bakımdan destekler. Onlara kredi sağlar. Gene bu örgüt Türkiye'de gerici, faşist güçleri, örgütleri besler. Gerici burjuva basınını yemler. Sonra, Amerikan misyonları var. Bunların "uzmanları" devlet mekanizmasını, bir çok bakanlıkları, orduyu kontrol eder.

Amerika, NATO, Anadolu'nun stratejik yerlerinde hava, deniz, kara üsleri kurmuşlardır. Bu üslere "atlama tahtası" diyorlar. Bu üsler Türkiye halkının varlığı için en büyük tehlike ocakları, atom harmanlarıdır. Amerikan emperyalizminin dümen sularında yürüyen işbirlikçi burjuva hükümetleri kaç kez Amerikan emperyalistlerinin saldırganlıklarına maşa oldular. Türk askerlerini Kore'de kırdırdılar. Türk ordusunu Kıbrıs'a sürdüler. Anadolu toprakları NATO savaş birliklerinin manevra alanı, talim meydanı olmuştur. Bu yüzden Türkiye köylülerinin tarlaları, bağları yılda bir kaç kez çiğnenir. İncirlik gibi belli üslerde "mavi bereli" denilen Amerikan komando birlikleri vardır.

Bütün bunlar halkımızla emperyalizm arasındaki, özellikle Amerikan emperyalizmi arasındaki uzlaşmaz karşıtları, savaşımı sertleştirmiştir. "Amerikalı defol!" "NATO'ya hayır!" haykırışları daha gür yükseliyor, daha geniş yığınları sarıyor. Yabancı köleliğe karşı, ulusal bağımsızlık, barış ve demokratik, ileri bir düzen için savaşım yığınlarına, ulusun değişik katlarına yayılıyor. Türkiye Komünist Partisi böylesi bir sürecin içinde, savaşımın ön kesimlerinde yerini alıyor. Bu savaşımın giderek örgütlü, bilinçli, disiplinli, giderek daha yığınsal olmaya başlaması burdan geliyor.

Sertleşen çelişkiler yalnız işçi sınıfıyla burjuvazi arasında, emekle sermaye arasında kalmıyor. Uzlaşmaz karşıtlar yalnız halkımızla emperyalizm arasında değildir. Burjuvazinin kendi içinde, onun değişik kolları arasındaki çatışmalar, çelişkiler de sertleşiyor. Üstelik NATO içinde, onun Güney Doğu kanadında, örneğin



Türkiye ile Yunanistan arasında sürtüşmeler, gerginlikler artıyor. Böylece, diyebiliriz, Türkiye NATO için giderek aşınan, birbirini yiyen, zayıflatan halkalardan biridir.

## II

İşbirlikçi egemen çevreler, emperyalist kuyrukçuluğu, halk düşmanı politikalarıyla memleketi içine ittikleri bunalımın kuskacından, burgacından çıkış yolunu, bir yandan bunalımın bütün yükünü işçi sınıfına, geniş yığınların sırtına yüklemekte, öte yandan da halka karşı baskıyı, terörü arttırmakta görüyor. Bununla da geniş yığınların öfkesini kendi üzerine daha fazla çekiyor. Ayakları altındaki politik toprak daha da kayganlaşıyor, tabanı daralıyor. Çelişkiler sertleşiyor. İşbirlikçi burjuvazi, böylesi bir gelişme karşısında NATO'ya, emperyalist tekellere daha fazla yaslanıyor. Ve, dışarda emperyalist çevrelere, içerde en gerici, açık cumhuriyet düşmanı güçlere daha fazla sarılıyor.

Memlekette sınıfların karşılıklı yeralımı, güç dengesi, ilerici, ulusal güçlerin yararına değişmektedir. Toplumda, bir uçta milyonlar kucaklayan geniş halk yığınları, karşı uçta, bankeri, üstencisi, holdingçisi, ağası, paşasıyla asalak, vurguncu, sömürgeci, zorba bir azınlık karşı karşıyadır. Savaşlar kıyasıyadır.

Köyde, kentte, toplumda ayrışma süreci hızlanmıştır. Köyde yoksul, fakir, giderek orta köylüler, kentlerde esnafı, küçük tüccarı, küçük burjuvazisi, orta katmanlar çöküyor, yıkılıyor, dağılıyor. Her yıl, yalnız köylerden kentlere 200-300 bin işsiz akın ediyor. Bunlar iş bulamıyor. İşsizler ordusunu dolduruyor. İşsizlik, pahalılık, vergiler, enflasyon, paranın değerini yitirmesi başını almış gidiyor. İşçi düşmanı hükümet, Alman tekellerine, Ortak Pazar kapitalistlerine bu işsizleri köle gibi satmaktan, onların dişlerinden, tırnaklarından arttırdıkları dövizleri işbirlikçi burjuvazinin yararına kullanmaktan başka bir şey düşünmüyor.

Basının açıkladığına göre, bugün Türkiye'de 86 kodaman mültimilyoner ve 1.500 büyük çiftlikçi, kodaman ağa vardır. Gerçek, faşist karması ortak hükümet bunların hükümetidir. Yabancı tekellerle, kurşunlarla ortaklaşa Türkiye'yi, geniş emekçi yığınlarını, Anayurdun yeraltı ve yerüstü kaynaklarını barbarca bunlar soyuyor. Bu kodamanların içinde basının açıkladığı verilere göre, Koç holdingin bu yılın, 1976 yılının, ilk 6 ayı içindeki kârı: 1 milyar 108 milyon bulmuştur. Vurgun, yağma böylesine gidiyor.

Egemen, sömürgeci sınıflar, işbirlikçi burjuvazi bu sömürü

düzenini ayakta tutmak, onu sürdürmek çabasıdadır. Bunu, bu çabayı artık süregen açık terörle, kanla kurşunla sürdürüyor. Bu burjuvazi, erkini, egemenliğini artık, çoktandır, eski yöntemlerle, göstermelik parlamento yöntemleriyle, "parmak çoğunluğu" oyunlarıyla yürütemez olmuştur. Evet burjuvazi eskiden beri, sıkıyönetimsiz "dar boğazları" geçememiştir. Cumhuriyetin 30 yılı sıkıyönetimlerle geçmiştir. Ama bu yöntem de kullanıla kullanıla geri tepmeye başlamıştır. 12 Mart sıkıyönetimi buna bir örnektir. Burjuvazi, generaller klığı ile birlikte orduyu halkın üzerine sürdüler. Ordu birlikleri, kaç kez İstanbul, İzmir, Ankara gibi büyük kentleri bastı, arama-taramalar yaptı. "Balyozcu" hükümetler, onbinlerce yurttaş tutukladılar. Sıkıyönetim mahkemeleri, MİT'in kontra-gerillaları yurtseverleri astılar, gençleri, işçileri kurşunladılar. Ortalığa korku saldılar.

Ama bu sert baskı yığınların direnişlerini, özellikle işçi sınıfının savaşımlarını kıramadı. İşçi grevlerinin arası kesilmedi. Sıkıyönetim hükümetleri, birbiri ardınca yıpranıverdi. 12 Mart dönemi, halk yığınlarını silkeledi, işçi sınıfının direnişini güçlendirdi. Ve görüldü ki, Türkiye'de toplumun en ardıcıl devrimci gücü işçi sınıfıdır. İşçi sınıfının saygınlığı böylesi bir savaşımla artmaya başladı.

İşbirlikçi burjuvazi, izlediği baskı yolunda taktik, yöntem değiştirdi. Yetiştirdiği, örgütlediği, silâhlendirdiği faşist komandoları, polisleri, karma hükümetin doğrudan doğruya desteği altında işçi sınıfının, ilerici, yurtsever gençliğin, öğrencilerin üzerine sürdü. Fabrikalar, işletmeler, okullar, üniversiteler, fakülteler kanlı savaş alanlarına döndürüldü. Demirel'in, Türkeş'in, Erbakan'ın elleri dirseklerine kadar kana bulanmıştır. Faşist komandoları militarist paşalar, Sancar'lar, Ersun'lar, Milli Güvenlik Kurulu, bu "gölge hükümet", MİT ve CIA kanatları altına almıştır. Hükümet, anti-komünizm politikasını bunlarla birlikte sürdürüyor. Halkımız, yerli ve yabancı böylesi bir düşmanla yüzyüzedir.

### III

Türkiye işçi sınıfı ne bundan 20 yıl önceki, diyebiliriz, ne de bundan 5 yıl önceki işçi sınıfıdır. Türkiye'nin politik yaşamı da öyle. Memlekette belli, büyük işçi yatakları oluşuyor. İstanbul işçi ve sendikal hareketin beşiğidir. Üstelik, bu kent memlekette politik yaşamın da kaynağı, göbeğidir. İstanbul kadar olmamakla birlikte, İzmir, Kocaeli, Adana, Zonguldak, Bursa, Eskişehir gibi

bir sıra işçi yatakları doğmuştur. Bugünkü hükümetin faşist tirmanışına karşı direnişler, savaşlar bu bölgelerde sert biçimlerde gidiyor. Kimi yerde, kimi zaman fabrikalarda barikatlar kuruluyor. Profilo çalışmalarını bunun en açık bir örneğidir. İşçi sınıfı böylesi bir sınıf savaşımı içinde örgütleniyor, bilinçleniyor. Giderek örgütlü, bilinçli savaşım yürütüyor. İşçi sınıfı, yalnız nitelik değil, nicelik-sayı bakımından da gelişiyor. Verilere göre, 4 milyonu çoktan aşılıyor.

İşbirlikçi hükümete, kanlı diktatoraya karşı savaşımın geniş yığınları, yurt çapında sardığını günlük olaylar gözler önüne seriyor. Yığınların, sokakları alanları dolduran işçilerin: "Faşizme geçit yok!" "Bağımsız Türkiye!" haykırışları kurşun seslerine karışıyor. Bu karşıt sesler yurdun en sağır köşelerine kadar yayılıyor. Yeni yeni yığınları uyandırıyor, bunları savaşıma çekiyor.

Kanlı olayların geçtiği yerlerden biri Seydişehir oldu. Seydişehir daha bundan 5-6 yıl öncesine kadar, Anadolu'nun bozkırlarında, kayalık dağların ortasında dingin, sağır bir köşecikti. Bugün burası sınıf savaşlarının en sert biçimleriyle kaynıyor. Seydişehir memleketin politik yaşamında yerini alıyor. Seydişehir yepyeni bir endüstri yatağı oluyor. Sovyetler Birliği'nin doğrudan doğruya tekniksel ve her tür yardımlarıyla burada Türkiye'nin ağır endüstri yataklarından biri alüminyum kombinasyonu kuruldu. Yepyeni bir fabrika kenti ortaya çıktı. Ve, o eski sağırlık, dinginlik, içine kapanıklık denilen şeyler birbiri ardına yıkılı yıkılıyor.

Faşist karması hükümet işbaşına geldikten bu yana memleketin bütün endüstri yataklarında olduğu gibi, Seydişehir'de de işçilerle faşist komandolar arasında çatışmalar, vuruşmalar süregelenleşmiştir. Polis ekipleri ve komandolar fabrikanın içine, atelyelerine oturmuşlardır. Bunlar, fabrikanın kapılarını tutmuşlardır. Bu fabrikada baskı, terör öylesine hızlandı ki, üretim kapasitesi %70 oranında düşmüştür. Can güvenliği kalmamıştır. İşçiler tedirgindir, öfkelidir. Bıçak kemiğe dayanmıştır. Böylesi bir terör, ölüm havası içinde alüminyum işçileri sendikal ve her tür direnişlerini sürdürüyorlar. İşçiler politik alana çıkıyor. Çevre halkını hükümetin faşist tirmanışına karşı savaşıma çekiyorlar. Seydişehir ve Akşehir, başta işçiler, halkın değişik katmanlarından kalabalık yığınlar: "Faşist komando yuvaları dağıtılmalıdır!" belgisiyle büyük bir protesto yürüyüşü düzenlediler. Faşist komandolar, polis ve jandarmaların doğrudan doğruya desteğine dayanarak gösteri yürüyüşüne çıkan halkın üzerine "uzun namlulu tüfeklerle" ateş ettiler. Yaralananlardan 20'sinin durumu

agırdır. Yalnız Seydişehir'de değil, İskenderun'da, Ege'de, Ereğli'de, Zonguldak'ta memleket çapında durum yeni olaylara gebe.

Türkiye'de kanlı bir zorbalık kol geziyor. Fakat komandolar ortaha ölüm saçıyor, kurşun yağıyor. Komandolar ve polis ekipleri, jandarma birlikleri, kimi yerde ordu birlikleri işçilerin, köylülerin, Doğu illerinde Kürt halkının üzerine panzerlerle, kimi yerde helikopterlerle saldırıyor. Fabrikalarda, maden ocaklarında, tarlalarda, yollarda, okullarda, öğrenci yurtlarında, fakültelerde, üniversitelerde, hemen hemen her gün kan dökülüyor. İşbirlikçi burjuvazi halkımıza karşı, işçi sınıfına, ilerici, bütün güçlere ve örgütlere karşı böylesi kanlı bir harp açmıştır. İşbirlikçi burjuva ve ağa ikilisi egemenliklerini NATO'ya, emperyalist tekellere, Amerikalı patronlarına dayanarak bugünkü halk düşmanı düzeni, bu sömürü ve talan düzenini ayakta tutmaya çalışıyorlar. Savaşlar, artık çoktandır halkımızla bu gerici egemen çevreler arasında, bütün ulusun ilerici güçleriyle emperyalizm arasında gitmektedir.

Böylesi bir savaşta yeni aşama nedir? Yel eken, fırtına biçer. Fırtına geliyor. İşçi sınıfı, bu ölüm saçan düzene, halkımıza harp açan hükümete karşı savaşta başı çekiyor. İşçi sınıfının savaşımı giderek daha bilinçli, daha düzenli ve örgütlü biçimde oluyor. En önemlisi işçi sınıfının savaşkan öncü kolu, politik örgütü olan Komünist Partisi yöneticilik görevini sürdürüyor. Bundan ötürü işçi sınıfının, geniş yığınların ve katmanların gericiliğe, emperyalizme, yabancı boyunduruğa, NATO'ya, memleketteki Amerikan üslerine ve yabancı ağalığına karşı savaşı çok daha etkili oluyor.

İşçi sınıfının çıkışları zincirleme gidiyor. Grevlerin arkası kesilmiyor. Ama en önemlisi, bu son bir yıl içinde yapılan büyük işçi gösteri, atılım ve direnişleri, hele politik grevleri toplumun bütün katmanlarını canlandırıyor, onları silkeliyor, uyandırıyor. Daha önemlisi bu yığınsal çıkışlar işbirlikçi burjuva ve ağa ikilisinin egemenliğini, erkini, hükümetini biteviye sarsıyor.

500 binlik 1 Mayıs gösterisi. Bu gösteri düzenli, örgütlü, disiplinli oldu. Bu gösteri işçi sınıfının hem ulusal, hem uluslararası düzeyde gereken bilinçli yerini almakta olduğunu ortaya koydu. "Bütün proleterleri, birleşiniz!" belgisi İstanbul'un dört bir semtinden ülkenin dört bir bucağına yayıldı. Bu, bilinçli, örgütlü, politik bir atımdı. Sonra faşist karması hükümete karşı, DGM tasarsına karşı işçi sınıfı yurt çapında genel grevle ortaya çıktı. İşçi sınıfının bu çıkışı, memleketin politik yaşamına damgasını vurdu. Burjuvazi, işçi sınıfından güçlü bir tokat yedi. Demirel

hükümeti, halka dāyatmak istediği açık, faşist bir yasa tasarsını Meclisten geçiremedi. Bu olay işçi sınıfı için önemli bir başarıdır. O, bu başarıya örgütlü, disiplinli, bilinçli savaşmak yoluyla ulaştı. Grevi DISK örgütledi, halk destekledi. DISK'in saygınlığı daha da arttı.

Bu yığınsal çıkışlardan hiç biri, kimi sözde "sosyalistlerin" abur cubur savurdukları gibi, "kendiliğinden gelme", daha kötüsü, gene onların hiç sıkılmadan ileri sürdükleri gibi, "oyun içinde bir oyun" değildir. Örgütlü, bilinçli bir direnişti. Genel greve, yalnız İstanbul'da 400 fabrika katılmıştır. Her fabrikada grev komiteleri kuruldu. Yurt çapında, yöre, semt çapında, zincirleme oluşturulan grev komiteleri direnişin bel kemiği olmuştur.

Son yıllarda politik ve ekonomik grevler hem birbiriyle ve hem de özellikle memleket çapında değişik halk yığınlarının politik, sosyal direnişleriyle içiçe giriyor, örülüyor.

#### IV

Türkiye'de, bugün 40 milyon insan yaşıyor. Burjuvazisi, ağası, paşası, polisi, jandarması hepsi bunun içindedir. Bu 40 milyonluk yığınım onda dokuzundan çoğunu geniş halk yığınları oluşturuyor. İşçi sayısı 5 milyona yükseliyor. Köylü, emekçi köylü bu milyonların hemen hemen %65'ini tutuyor. Kentlerde orta katmanlar: Esnaf, emekli, dul, yetim, zanaatçı, küçük bakkal, küçük burjuvazinin değişik kolları, büyük sayılar tutuyor. (Bu büyük emekçi ve halk katmanları ülkenin dört bir yanına yayılmıştır.) Bunların ezici çoğunluğu okur-yazar değildir, karanlıklar içindedir. Bunlar ezilmiş yığınlardır. Yerli ve yabancı tekeller geniş yığınları ortaklaşa sömürüyor, hem de barbarca sömürüyor. Köyde derebeylik artığı ilişkiler var. Ağa-dede var. Kapitalist var. Kapitalizm köyde en hoyrat biçimleriyle yayılıyor. Köyde ayrışma ve sınıf savaşı var. Ağası, kapitalist çiftlikçisi, işbirlikçi burjuvazisi bankalarıyla, holdingleleriyle, jandarması, askeri birlikleri, polisi, yargıcı, savcısı, faşist komandoları, faşist gazeteleri her şeyiyle, hepsi bu büyük işçi-köylü ve orta katmanların üzerine yüklenmiştir. Bu memlekette genel durumun, karşılıklı güç dengesinin bir yanı, bir görünümü.

İşbirlikçi egemen sınıflar, Anayurdun ulusal bağımsızlığını ayaklar altına aldılar. Topraklarımızı yabancı tekellerin bir çiftliği durumuna soktular. Burjuvazi Türkiye'yi, NATO'ya, CENTO'ya,

emperyalistlerin saldırganlık bloklarına bağlamakla bölgemizde barışı, güvenliği torpilliyor. İşbirlikçi burjuvazi kendisinin bencil çıkarları uğruna Anayurdu, bu 40 milyon insanı büyük bir yıkıma doğru sürüklüyor.

Bunların yanısıra burjuvazinin, Türkiye'de yaşayan halklara, ulusal azınlıklara karşı sürdüregeldiği bir ezgi, zorla özümseme politikası vardır. Bu politika özellikle Kürt halkına karşıdır. Sürekli ve en kanlı biçimlerde sürdürülüyor. Orda komando birlikleri, gezginci tepeleme-jandarma birlikleri doğu illerini, köyleri, kentleri sık sık tanyor. Baskınlar, arama-taramalar yığınsal ölçüler alıyor. Viranşehirdeki kanlı kıyım, Başkale, Silvan, Hakkâri-Tuzluca baskınları bu "özümseme" ve Kürt halkının demokratik, politik haklarını, özgürlük haklarını kanla, ateşle ezmek politikasının birer halkalarıdır. Kürt halkı, 40 milyonluk Türkiye'nin 8 milyonunu oluşturuyor. Türkiye Komünist Partisi Kürt halkının kendi yazgısını kendinin çizmesi ilkesini programına almıştır. Kürt halkının savaşımı, Türkiye halkının ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için yürüttüğü savaşımından ayrılmaz.

## V

Türkiye'de olaylar işte böylesi bir ortam içinde oluşuyor, gelişiyor. Yığınlar bu ortam içinde silkiniyor, uyanıyor, savaşlarda omuzomuzaya vermeye başlıyor. İşçi sınıfının ve onun yönetici politik örgütü TKP'nin etkinliği, saygınlığı böylesi bir savaş süreci içinde artıyor. TKP'nin sloganları, belgeleri yığınlara yayılıyor. Ama bu ajitasyon yalnız TKP'nin yayınlarıyla, bildirileriyle olmuyor. TKP'nin politikasını, belgelerini artık köyde ve kentte yığınlar ağızdan ağıza, kulaktan kulağa, çoğu zaman açıktan açığa yayıyor.

Bu son bir yıl içinde faşist tırmanışa karşı, demokrasi, özgürlük, barış mitingleri, işçi gösteri yürüyüşleri, hele son politik genel grev, Komünist Partisi'nin politikasını geniş ölçüde yaymasına daha verimli bir toprak hazırladı. Bu çıkışlar yığınların tabanını daha geniş ölçüde savaşlara çekmeye başladı. Böylesi bir gelişme süreci içinde işçi ve köylülerin en geri kalmış katmanları işçi sınıfının ilerici sendikalarıyla, Komünist Partisi'nin örgütleriyle ilişkiler, ilintiler kurmaya başlıyor. Köylü yığınları, işçi sınıfının örgütsüz kesimleri işçi sınıfının çıkışlarına destek olmaya, grevcilerle dolaylı ve dolaysız bağlar kurmaya başlıyor. Böylece, ortaya, politik alana yüzlerce, binlerce adını bilmediğimiz nice nice ajitatörler çıkıyor.

Komünist Partisi'nin önüne yeni yeni sorunlar, görevler çıkıyor. Bunları, bu ertelenemez canlı sorunları somut biçimde çözümlenmek TKP'nin ve örgütlerinin güncel çalışmaları içine giriyor. Fabrikalarda, işyerlerinde, semtlerde, mahallelerde, yığınların olduğu her yerde parti örgütleri, komiteleri, alt örgütler kurmak, kurulmuş olanları geliştirmek, onların çalışmalarına yön vermek, başlan aşağı parti örgütlerinin, komitelerinin görevidir. Temel örgütler, temel örgütler! Parti üyeleri bu temel örgütler kanalıyla, tabanla, işçi sınıfının, halk yığınlarının tabanıyla bağlanırsa çalışmaları başarılı olur, verimli olur. Komünistler yalnız fabrikalarda, işyerlerinde, bürolarda değil, işçi ailelerinin yaşadıkları, oturdukları mahallelerle, semtlerle bağlanmalıdırlar. Gecekonduklarda oturanların yaşamıyla doğrudan doğruya ilgilenmelidirler. Komünistler, parti komiteleri her işçi ailesinin her tür sorunuyla yakından ilgilenmelidir. Bu yolla partinin politikasını yığınlara, halka yaymalıdır.

İşbirlikçi burjuvazi, faşist karması hükümet geniş yığınlara en azgın biçimde, kanla, kurşunla saldırıyor. Böylesi bir yöntemle, açık bir zorbalıkla egemenliğini sürdürmek istiyor. Onun bu zorbalık politikası geniş yığınların giderek artan direnişiyle karşılaşılıyor. Direniş ve toplumu baştan aşağı sarsan derin hunalım gerici, faşist karması ortak hükümetin içinde de, bu partileri oluşturan sömürgeci sınıfların içinde de çatışmalara, çıkar ve sandalye kavgalarına yol açıyor. Bu erk kavgası giderek derinleşiyor. Öte yandan burjuvazinin bu tekelei ve yabancı, sömürgeci sermayelerle bağlı kesimiyle ona karşı olan kesimi arasında çelişki ve kavgalar durmadan sertleşiyor. Tek sözle bugünkü anti-demokratik, halk düşmanı düzen köklerine kadar sarsılıyor.

İşbirlikçi burjuvazi bu dar boğazdan çıkmak yolunu sert baskılarda ararken, karşısındaki güçleri parçalama, bölme taktiğini de elden bırakmıyor. İşçi sınıfının içinde sendikal ayrılıklardan yararlanmak politikasını sürdürüyor. Bu işte Türk-İş'in başını tutan sarı sendika ağalarını kullanıyor. Türkesçilere, faşistlere, gerici, yobaz cumhuriyet düşmanlarına uyduruk "sendikalar" kurduruyor. Sendikal özgürlükleri kökünden baltalayan "yeni" yasalar getiriyor. Burjuvazi, bu "ayır, buyur" politikasını gençlik arasında da, öğretmen, öğrenci, memur arasında da, esnaf arasında da, bütün ara katmanlar arasında kullanıyor.

Maocular, goşistler, Troçkistler, likidatörler, anarşistler ilerici güçlerin ve örgütlerin arasına kama sokma işinde faşist karması hükümete maşa oluyorlar. Bunlar, bütün hınçlarıyla TKP'ye

saldırıyorlar. Bunlar TKP'nin Programını karşılarında gördükçe zıvanadan büsbütün çıkıyorlar.

TKP'ye saldırıda MİT ajanı sapıklarla, Maoculara, İkkidatörlere işbirliği, ağız birliği eden daha bir kol vardır. Bunlar, legal, açık ve kendilerine "sosyalist" diyen cep partilerinde yuvalanmışlardır. Bunların taktikleri daha sinsidir. Bunlar ikiyüzlüdür. En çok saldırdıkları işçi sınıfının sendikal birliğidir. Örneğin, bunlar DISK'e, gerici burjuva basınıyla, "Tercüman", "Hürriyet" gazeteleriyle birlikte çamur atıyor, en aşağılık suçlamalar yapıyorlar. Bunları bozgunculuktur. Burjuvazinin değirmenine su akıtmaktır.

İşçi sınıfının, halkımızın, 40 milyonun önünde duran vazgeçilmez, ertelenemez sorunların başında: Barış, özgürlük, bağımsızlık, demokrasi gelmektedir. TKP, halkımızın bu istem ve özlemlerini gerçekleştirmek için var gücünü ortaya koymuştur. Türkiye halkı korkusuz, dingin, içi rahat ancak Anadolu topraklarından Amerikan ve NATO atom yığınaklarının, saldırı üslerinin kaldırılmasıyla yaşayabilir. Grevlerde, köyde, kentte gösteri yürüyüşlerinde, mitinglerde bir haykırış, bütün seslerin üstünde gürleyiyor: "Faşizme geçit yok!" "NATO'ya hayır! Barış! Barış!"

Halkımız çok iyi görüyor, biliyor, faşizme tırmanış harp kışkırtıcı emperyalistlerin dümen sularında yürümektir. Faşist tırmanış pahalılıktır, soygundur, işsizliktir. Faşist tırmanış demokratik hakların kökünden budanmasıdır. Faşist tırmanış ölümdür, zindandır, gençleri, işçileri, grevcileri kurşunlamaktır.

"Türkiye Barış ve Özgürlük Komitesi" böylesi bir ortamda çalışıyor, savaşıyor. Yığınları güncel barış savaşımına çekmek yolunu izliyor. TKP'nin, bütün parti örgütlerinin, komünistlerin görevi "Barış ve Özgürlük Komitesi" çalışmalarına yardım etmektir.

Yeni aşamada TKP'nin önünde somut sorunlar duruyor. Bunların başında: 1. İşçi sınıfının birliğini, sendikal eylem birliğini sağlamak. 2. İşçi sınıfıyla geniş köylü yığınlarının sorun ortaklığına bağlaşıklığını örgütlemek için savaşmak. 3. Yurt çapında Ulusal Demokratik Cephe kurabilmek için geniş, somut bir savaş platformu, ortak savaş programı çizmek. Bunu yapacak, örgütleyecek güçlerin yanyana gelebilmelerini sağlamak, Dialoglar kurmak. Faşizme karşı demokrasiden, barıştan yana, Türkiye'nin ulusal bağımsızlığı için savaşan, topraklarımızdan atom harmanlarının kaldırılmasından yana, NATO'ya karşı, halkımıza savaş açan bugünkü hükümete karşı olan bütün kişilerle, örgütlerle, partilerle bütün bunları oturup



konusmak.

Ancak böylesi bir yolla faşist tırmanmaya karşı koyulabilir. Ancak böylesi geniş bir yığınsal direnişle, böylesi bir örgütlenmeye işbirlikçi hükümet alaşığı edilebilir. Halk düşmanı bu düzen yıkılabilir. İleri demokratik, işçi, geniş orta katmanların haklarını, barışı savunabilecek bir hükümet kurulabilir. İşçi sınıfı, köylü yığınları, halk geniş bir nefes alabilir.

Bu amaçla geniş yığınları: işçisini, köylüsünü, orta katmanları, gençliğı, aydınları, orduda yurtseverleri işçi sınıfının yığınsal çıkışlarıyla bağlamak daha da zorunlu oluyor. Bütün demokratik örgütleri: sendikaları, gençlik, kadın örgütlerini, ilerici dernekleri, teknikerleri, avukatları, mühendisleri hepsini bu savaşa çekmek eyleml ön plana çıkıyor.

İşte yeni aşama!

dev

İşçilerin Sesi Dizisi - 1

## İŞÇİNİN SESİ DİZİSİ - 1

"Dev"ün yazarı S. Üstünel, Türkiye komünist ve devrim hareketinin önderlerindedir. Üstünel bugün de TKP'nin kumanda köprüsünde, yönetiminde, en başındadır.

Üstünel'in yazdığı "DEV", yol ayırımında, çetin koşullar altında savaş veren komünistler, ilerici, devrimçiler için yol gösterici bir yazıdır. Üstünel, bu yazısında, Dimitrof'la Türkiye ve TKP

üzerine konuşmalarını aktarıyor. S. Üstünel ve Reşat Fuat Baraner'in Dimitrof'la yaptıkları bu konuşmalar, Dimitrof'un Türkiye komünistlerine yönelttiği eleştiriler, 1973'ten sonra gelişen şu içinde bulunduğumuz ortamda gerçekten çok önemlidir. Dünümlize, bugünümlize ışık tutucudur.

İşçinin Sesi adresinden isteyiniz

Konuk Yayınları'nın çıkardığı "Savaş Yolu"ndan sonra, S. Üstünel yoldaşın yapıtlarından "Güneşli Dünya" da Ürün Yayınları'na Türkiye'de yayımlandı. "75. doğum yıldönümünde kavgada bayrağı dipdiri, en önde ve en yüksekte tutan S. Üstünel Yoldaş'a armağan" olarak yayımlanan bu kitaplar devrimci hareketimizin yüksek kazançlarındandır. Bu onurlu girişimleri için Konuk ve Ürün Yayınları'nı kıvançla, içtenlikle kutlarız.

S. Üstünel  
**Güneşli  
Dünya**



S. Üstünel  
**SAVAŞ  
YOLU**

devrim

**bunalım  
kalcıdır**

A. Kuvayir  
E. Kuvayir  
S. Üstünel  
M. Üstünel  
Kuvayir Kuvayir

İşçinin Sesi Dizisinin 2. kitapçığını 56, Mansfield Road, Ilford, ESSEX, ENGLAND adresinden isteyiniz.